

Panun rakinoita

Kesä tekee tuloaan, niin että vaalijulistet ilmassa leikkiä lyövät — vakavalla asialla. Suvesi kertakaikkiaan, vaikka vakituinen kaupunkikirjeenvaihtajamme "Pikkupakkanen" arveleekin, että se vieä voi pakastaa. Oulun Hiihdot tuli pidettyä oikeaan aikaan ja keli alkaa ilmeisesti kääntyä oikeaksi puulaakikeliksi. Mihin ehtii vielä Mariaan mennessä, jolloin hiihdetään "ropakantaa".

Tässä oli itse kukin sunnuntaina niin kiinni hiihtoasioissa, että jäi jälleen kuulematta yksi mielenkiintoinen radioesitys, "Hetkinen vanhaa Raahea" joka lähetettiin Raahesta Oulun aseman kautta. Tämän kuulokuvasarjan oli Jorma Eerala laatinut Samuli Paulaharjun teoksen "Vanhaa Raahea" mukaan. Olisi ollut mielenkiintoista kuunnella, sillä, kuten tun-

nettua, Paulaharjun Raahe-kirjaa pidetään alallaan — läpileikkauksena viime vuosisadan pikkukaupunkikulttuurista — yhtenä kaikkein pätevimmistä, mitä maassamme on ilmestynyt. Jos professori Paulaharjulle olisi suotu elinvuosia vielä, niin ehkä me oululaisetkin olisimme saaneet hänen kynästään hieman vastaavanlaisen teoksen. Hänhän tunsi jatkuvaa mielenkiintoa vanhaa Oulua kohtaan ja, sikäli kuin luulen tietäväni, on meillä kyllä toiveita ehkä lähiaikoinakin nähdä painettuna jokin jälkeenyäännyt Kakaravaaran-kuva tai muuta siihen verrattavaa

Loppuviikko kait sitten meneekin vallan vaalien merkeissä. Puolueet tekevät vaalipropagandaa radiota myöten ja kansa puskee töitään ja huokaa hartaasti, että kaikki menisi,

niinkuin parhaaksemme olisi. Mutta on radio-ohjelmistoon paikoin otettu epäpoliittistakin vaalijuttua. Turun paikallisohjelmassa on tänään klo 17.30 lähetys "Punaista viivaa vetämässä". Ilmari Peitsalo lukee katkelmia nimikuulun kaimansa Ilmari Iki-Kiannon klassillisesta romaanista "Punainen viiva". Ratkihauskalla tavalla siinä Kianto käsittelee aikaa, jolloin ensimmäiset viivat vedettiin yksikamarisen eduskunnan puolesta. Se oli kumma jo sekin, korpiloukkolaiselle mökineläjälle, saati sitten se, kun siinä luvattiin kymmenen hyvää ja kaunista. Kaikkein kummallisinta siinä oli se, että tavallinen eläjä sai mielinmäärin äänestää omia ehdokkaitaan, "solisaliraatteja". Niin vakava kuin kertomuksen pohjimmainen ajatus onkin, niin tekee kirjailija koko "vaaliropakandasta" hieman niinkuin leikkijutun, joka mukavasti kutkuttelee nauruhermojamme. Mutta että äänestettävä on, on sitten eukolla hametta tai ei, sen todistaa "Punainen viivakin"! Vakuudeksi

P a n u.